BESTSELLEROVÁ AUTORKA Č. 1 PODĽA *NEW YORK TIMES*

LUCY SCORE

Chyby, ktoré sa mali stať

Pohroma je jej druhé meno.

Chyby, ktoré sa mali stať

LUCY SCORE

aurora

Všetkým, ktorí boli pre iných vždy
príliš komplikovaní a nie dosť dobrí.

PENZIÓN STORY LAKE
STARÁ NEMOCNICA
ANGELO'S
U ANGELA
MEDZI SEDMOKRÁSKAMI
MESTSKÉ NÁMESTIE
JAZERO STORY
LEVIHO DOM
ODHŔŇAČ MCNASER SI
DOKTOR ACE
FISH HOOK
FISH HOOK
JAZERNÁ ULICA
ERLEEN
VŠEOBECNÝ OBCHOD
GAGEOVA KANCELÁRIA
KNÍHKUPECTVO
HAZEL
IHRISKO NA HRANIE BINGA
LAURA
KONIEC CESTY
BUTIK
FELICITY
GAGEOV DOM
VITAJTE V STORY LAKE
FARMA BISHOPOVCOV

1

Hadom rovno do hlavy

Zoey

Moja sesternica mala obrovské šťastie, že sa nachádzala v úplne inom štáte a vražda bola nezákonná.

„Inez," prehovorila som s poslednými zvyškami svojej trpezlivosti. „Potrebujem, aby si tú hystériu stiahla aspoň o osem stupňov. Nedokážem ti pomôcť, kým tam len nezrozumiteľne kvíliš."

„Prečo znieš, ako keby si bola niekde v jaskyni?" dožadovala sa Inez, pričom dočasne zabudla na drámu, ktorá ju prinútila zavolať mi v panike.

„Dočerta, Zoey! Ty si sa *naozaj* zasekla v jaskyni?"

Najradšej by som prevrátila oči, no keďže som práve ležala na bruchu a skúmala temné končiny pod svojou posteľou, moja snaha by vyšla nazmar.

„Áno, Inez," odvetila som sucho. „Som uväznená v jaskyni, ale som taká nesebecká, že som ťa pri tvojom telefonáte nechcela otravovať bojom o vlastný život."

„Panebože!" Z piskotu mojej dôverčivej sesternice, ktorý sa ozval z reproduktora, mi išlo roztrhať uši.

„Dobre, pošli mi polohu a ja tam pošlem jazdnú políciu alebo hocikoho iného, kto lezie do jaskýň zachraňovať ľudí."

„Prekristapána. Nevenujem sa jaskyniarstvu. Som pod posteľou a hľadám čižmu. Odvolaj tú políciu, ktorá je, mimochodom, v Kanade. Ja som v Pensylvánii."

Ďalej som si svietila baterkou na telefóne a prehľadávala temnú priepasť pod obrovskou manželskou posteľou v chate.

Takže tam *teda zmizli moje chlpaté podkolienky*.

„Si si istá, že nie si uväznená v jaskyni a nechystajú sa ťa zožrať netopiere?"

„Na sto percent." *Aha*! Zbadala som chýbajúcu čižmu od Stuarta Weitzmana, ktorá sa zakliesnila medzi rustikálny nočný stolík a nohu postele. Stálo ma to natiahnutý sval na krku a hrču na hlave, kým som ju odtiaľ dostala.

„Dobre. Takže späť ku mne. Kde budem *býýývať*?"

My Moodyovci máme zmysel pre drámu.

„Napadla mi taká vec," povedala som, kým som sa po centimetroch hrabala spod postele. „Prečo jednoducho nezostaneš v mojom byte? Myslím v tom dvojizbáku na treťom poschodí bez výťahu, ktorý som ti veľkoryso prenajala, kým som sa dočasne presťahovala do tohto miniatúrneho zapadákova ako vystrihnutého z vianočného filmu. To už tú svoju kariéru modelky a keteringovej hviezdy vešiaš na klinec?"

Inez sa presťahovala na Manhattan s veľkými snami o založení keteringovej spoločnosti „hore bez". Ako to sama nazvala, malo ísť o *artovú* verziu tohto *šťavnatého konceptu*. Pokiaľ som však mala správne informácie, po jednom nešťastnom incidente s horúcou paradajkovou polievkou podávala už len studené predjedlá z podnosu.

Celá zadychčaná som si masírovala stuhnutý krk, zvalila som sa na matrac a zhodnotila tú katastrofu, ktorá sa vydávala za moju hotelovú izbu. Hromady čistej a špinavej bielizne súperili o kúsok voľného miesta na podlahe. Moje „pracovné veci" – notebook a niekoľko menších papierových výbuchov – sa rozlievali po posteli a zaberali drobný stôl pre dvoch pod

obrovským oknom s výhľadom na jazero. Malá skriňa zažila hotovú odevnú apokalypsu a jej dvere sa už vôbec nedali zavrieť.

Žiť a pracovať v hotelovej izbe dlhší čas nebolo ani zďaleka také očarujúce, ako som pôvodne dúfala. A aj napriek štedrej zľave, ktorú mi vedenie penziónu poskytlo, to bolo pekelne drahé. Túto skutočnosť som si práve teraz živo a bolestne uvedomovala.

S mesačnou kontrolou svojich financií som meškala niekoľko týždňov a vzápätí som zistila, že som narazila na úplné dno svojho sporiaceho účtu. Vyžadovalo si to drastické opatrenia, ak som chcela prežiť, kým mi po vydaní knihy nabehnú agentské percentá z preddavku mojej jedinej klientky... a to malo byť až o sedem týždňov.

„O to práve ide, Zoey. Ty už žiadny byt *nemáš*," zafňukala Inez, zatiaľ čo som držala nohu vo vzduchu a nasilu si na ňu naťahovala čižmu.

„Dúfam, že si si nevzala tie koláčiky s trávou od pekára zo siedmeho poschodia a neprehrala si môj byt v domovej pokrovej partičke. Varovala som ťa. Madame Reneskiová je kartový žralok. Má zákaz vstupu do štyroch kasín v Las Vegas."

„Čože? Nie! Prehrala som iba tvoj chanelovský sveter."

„Dúfam, že nemyslíš môj červený chanelovský sveter, lebo ťa zavraždím na rodinnej oslave."

„Zoey, môžeš sa, prosím, sústrediť? Snažím sa ti vysvetliť, že náš byt už nie je nájomný byt. Odkupuje sa do osobného vlastníctva."

Rýchlo som sa posadila ako nejaký kučeravý pajác na strunke. „Čo si to povedala?"

„Z celej budovy robia súkromné byty. Vraj máš tridsať dní na to, aby si si to tam odkúpila, inak si máme vysťahovať veci."

„Kto to povedal, *Inez*?" dožadovala som sa odpovede.

„Ja *neviem, Zoey*. Tí ľudia, ktorí pred pár týždňami posielali všetky tie oznámenia a boli na domovej schôdzi."

Plesla som sa po čele. „Prečo si mi o tom nepovedala skôr?"

„Myslela som si, že som ti to hovorila. Či nie?"

Keďže mi väčšinu života prischla nálepka „roztržitá“, označenie „príliš hlúpa na prežitie“ z romantických kníh mi vždy pripadalo trochu drsné. Až doteraz.

„Nie,“ odsekla som. „Povedala si mi o tom chlpatom chlapovi z pilatesu, ktorý mi upchal odtok v sprche, aj o tom, ako si si myslela, že si v Quick Stope videla, ako si víťaz RuPaul's Drag Race kupuje hotdogy.“

„Aha. Vlastne nie, toto bolo *dávno* predtým. Možno som to spomenula inej sesternici?“

„Počuj, Inez, zavolám ti neskôr.“ Zložila som skôr, než by som podľahla zúrivému nutkaniu vynadať jej.

Budík na telefóne otravne zadrnčal a ohlásil dvojminútové varovanie pred mojím stretnutím s Hazel.

„Doriti,“ zamrmlala som, schmatla z jednej zo stoličiek pri okne prijateľne čisté sako a vytočila iné číslo.

„Zoey! Tak rada ťa počujem. Čo zase vyviedla tá tvoja pripečená sesternica?“ Pani Newvillová bola osemdesiat-a-niečo-ročná vyslúžilá broadwayská hviezda a momentálne pracovala ako amatérska kritička jedla, ktorá bývala naproti mne cez chodbu na Manhattane.

„Zabudla mi spomenúť, že sa naša bytovka ide rozpredávať.“

Nasledovala ťaživá odmlka. „No doriti.“

„Ako sa to mohlo stať?“ vyhŕkla som a vopchala ruku do rukáva saka.

„Majiteľ budovy sa namočil do nejakého pyramídového podvodu s nehnuteľnosťami a išiel sedieť. Nová majiteľka sa rozhodla, že sa nebude babrať s prenájmami a byty radšej rozpredá. Vieš o tom, že máš len tridsať dní, však?“

„Tridsať dní na to, aby som sa rozhodla, či si ten byt kúpim?“ spýtala som sa s nádejou, kým som si nanášala vrstvu svojho druhého najobľúbenejšieho lesku na pery. Svoj úplne najobľúbenejší som pred týždňom kamsi zapatrošila a nespomenula som si, že si mám objednať nový. Čo by som teraz pre spomínanú posratú finančnú situáciu aj tak neurobila.

„Tridsať dní na odkúpenie, inak musíte vypadnúť," opravila ma pani Newvillová.

„Doprdele," zamrmlala som. Na dvere niekto veselo zaklopal. Preskočila som podnos s včerajšou večerou a prudko ich otvorila.

Stála tam Hazel, moja najlepšia kamarátka a jediná klientka. Žiarila, tvárila sa samoľúbo a bola až po uši zamilovaná. Dlhé gaštanové vlasy mala stiahnuté do vrkoča, ktorý sa jej hojdal pri každom pohybe, a hustá ofina zvýrazňovala jej okuliare. Strapatý pes pri jej nohách ma prebodával pohľadom, ktorý sa mi zdal vyslovene odsudzujúci. Meetcute bol stredne veľké čierno-biele chlpaté klbko. Hazel ho dostala minulé leto ako súčasť veľkolepého ospravedlnenia a žiadosti o ruku od svojho nastávajúceho, Campbella Bishopa.

Pes mi začal driapať čižmy, akoby to bola žuvacia kosť. Pokynula som im, nech vojdú dnu, a snažila som sa udržať si odstup, aby moje vzácne čižmy neskončili v Meetcutovej papuli plnej drobných, no ostrých zubov. Nešlo o to, že by som nemala *rada* zvieratá. Len som ich radšej obdivovala z úctyhodnej vzdialenosti. Ďaleko od ich zubov, pazúrov, srsti a slín.

„Posielam ti odkaz v správe," povedala pani Newvillová. „No varujem ťa, tá cena nie je pre slabé povahy."

„Vďaka za upozornenie. Vy tam zostávate?" Nevedela som si tú bytovku ani New York bez nej vôbec predstaviť.

Odfrkla si. „Za takú cenu? Ani náhodou. Sťahujem sa do Portugalska so svojím novým frajerom. Teraz však musím bežať. Mám stretnutie na karaoke s finančným riaditeľom a dvoma mníškami. Tak zatiaľ, zlatko!"

Mohla by som žiť aj dvesto rokov a aj tak by som nemala taký zaujímavý život ako ona.

„Dovidenia, pani Newvillová," povedala som mrzuto.

Toto sa predsa nemohlo diať. Vôbec to nepasovalo do triumfálneho návratu, ktorý som plánovala od minuloročnej potupnej výpovede. Toto bol obrovský krok späť.

„Ako sa má naša obľúbená deva z Broadwayu?" opýtala sa Hazel a odopla Meetcuta z vôdzky, len čo som ukončila hovor.

Tento rozkošný postrach sa s nadšeným kňučaním okamžite zaboril do mojej špinavej bielizne.

„Sťahuje sa do Portugalska. To by vzhľadom na životné náklady mohla byť celkom reálne aj moja ďalšia destinácia."

Klikla som na odkaz v esemeske od pani Newvillovej, zúrivo som prebehla text a potom som si vrúcne želala, aby som mohla vrátiť čas do šťastnejšieho obdobia svojho života, keď mi hrozilo oveľa menšie riziko, že skončím na ulici. Ani na vrchole svojej éry *Zoey, literárnej agentky so zástupom lukratívnych klientov*, by som si nemohla dovoliť kúpiť si vlastný byt. *Zoey, ktorej zostal jediný klient a prežíva zo stenčujúcich sa úspor*, bola jednoducho v koncoch... a to nie v tom dobrom zmysle slova. „Doriti!"

„Čo sa deje?" spýtala sa Hazel, zhrnula kopu pošty z jednej z jedálenských stoličiek a sadla si.

„Moja sesternica..."

„Myslíš čašníčku hore bez, hipisácku hotelierku alebo tú biochemičku, ktorá chová alpaky?" skočila mi do reči.

„Tá keteringová krava, čo má v hlave piliny a býva v mojom byte, mi práve oznámila, že budovu idú predať do osobného vlastníctva a mám tridsať dní na to, aby som si ho kúpila, inak musím vypadnúť."

Hazel sa zo všetkých síl snažila netváriť škodoradostne. Nezožrala som jej to ani na sekundu.

Namierila som na ňu obviňujúci prst. „Prestaň."

„S čím?" spýtala sa a hnedé oči sa jej rozšírili predstieranou nevinou.

„Prestaň sa tak vytešovať."

„Nevytešujem sa. Meetcute, vytešujem sa?"

Pes zdvihol zrak od ponožky, ktorú práve trhal na kusy, a zamyslene naklonil hlavu.

„Mám aj iné možnosti," trvala som na svojom.

„Samozrejme, že máš."

„Mohla by som ten byt kúpiť." Keby som vylúpila niekoľko bánk alebo objavila zosnulého bohatého príbuzného, o ktorom som ani netušila, že existuje, a všetko by mi nechal

v testamente. No to by zrejme trvalo dlhšie ako tridsať dní. „Alebo by som si mohla nájsť nové bývanie v meste. Možno sa presťahovať do Village. Alebo do New Jersey. Alebo si možno nájdem miesto so... spolubývajúcimi." Pogratulovala som si, že som sa pri tom slove nezadrhla.

„Samozrejme," povedala, kým ukladala moje rozhádzané papiere do kôpok.

„Nerob si pohodlie. Môžeme už vyraziť," varovala som ju.

„Si si tým istá?" spýtala sa Hazel nevinne, keď listovala v mojich rešeršiach na stole a zdvihla jeden papier. Hľadela na mňa z neho vráskavá, podráždená tvár spisovateľa Earla Wiggensa, mojej bielej veľryby. Bol to ešte väčší kretén ako sám Moby Dick, no ak by sa mi podarilo získať ho ako klienta, moje finančné starosti by sa v momente zmenili na radosti.

Vytrhla som jej papier z ruky a natlačila ho do svojej nadrozmernej plátennej tašky. „Na sto percent. Budem potrebovať kabát?"

Skorá jar vo východnej Pensylvánii bola prinajlepšom nevyspytateľná a pri pohľade cez okno mojej izby sa teplota a rýchlosť vetra nedali vôbec odhadnúť.

Hazel zostala sedieť a veľavravne sa pozrela na moju tašku. „Earl Wiggens je staromódny mizogýnny hajzel. Raz mi na jednom večierku povedal, že ľúbostné romány sú ‚nerealistické drísty', pretože ženy nedokážu mať viacnásobný orgazmus. Nikdy nemal literárne agentky, lebo je presvedčený, že sú geneticky podradné. Budeš potrebovať kabát. A mohla by si sa sem presťahovať."

Prebodla som ju pohľadom.

V tej sekunde, ako sa Hazel oficiálne zasnúbila so zádumčivým stavbárom Camom, si zaumienila, že ma presvedčí o tom, aké je Story Lake dokonalé miesto na znovuvybudovanie môjho literárneho impéria.

„Haze, som rada, že si si obľúbila ten malomestský život, kde každý pozná tvoje meno. Doprajem ti to, bla-bla-bla. Lenže ja nemôžem preberať kreténskych autorov bestsellerov podľa

New York Times narcistickým šašom, ako je tvoj exmanžel a moji ďalší bývalí kolegovia, ak budem žiť celé hodiny cesty odtiaľto v krpatom mestečku, kde si ľudia odhlasovali slogan *Vitajte v strede ničoho*. Agenti musia byť tam, kde to knižne žije."

Odfrkla si. „Prosím ťa. Deväťdesiatpäť percent tvojej práce sa dnes dá robiť z domu. Väčšina agentov už do kancelárie ani nedochádza. Predstav si, koľko peňazí by si ušetrila, keby si sa sem presťahovala čo i len na rok." Postavila sa a položila mi ruky na plecia. „Len si predstav, koľko miesta v skriniach by si tu mohla mať."

V tom spočíval problém s najlepšími kamarátkami. Presne vedeli, na akú strunu zabrnkať. Keďže som bola hrdá nákupná maniačka oddaná móde, väčšina mojich fantázií zahŕňala priestranné šatníky. Išlo o jednu z mála vecí, ktoré mi New York v mojej cenovej kategórii jednoducho nedokázal poskytnúť.

„Zvážim to," sľúbila som.

Áno, predĺžený pobyt v Story Lake bol jednou z možností. No pripadalo mi to, ako keby som si priznala zlyhanie. Nebola som stvorená pre život v malomeste. Bola som zaneprázdnená a úspešná obyvateľka Manhattanu... alebo som ňou aspoň kedysi bola. A ak to bude nevyhnutné, prebojujem sa tam späť. Potrebovala som len prežiť najbližších pár mesiacov, vystreliť Hazelinu knihu do stratosféry a uloviť toho mierne nechutného Earla Wiggensa ako klienta. Úplná hračka.

„Môžeme už, prosím, ísť?" opýtala som sa. „Musíš podpísať objednávky na paperbacky a treba doladiť detaily predpredaja."

„Jasné. No eviduješ, že nemáš nohavice, však?"

„Sakra!"

Keď som nohavicovú krízu vyriešila roztomilými šortkami, ktoré som si natiahla na vzorované pančuchy, a vybojovala som svoju obľúbenú podprsenku z Meetcutovej tlamy, zamierili sme dole. Penzión Story Lake stál na tichom, stromami lemovanom východnom brehu jazera. Bola to rustikálna trojposchodová

budova s čiernym dreveným obkladom a so zelenými plechovými strechami. Z oboch strán vybiehali smerom ku skalnatému pobrežiu dve krídla.

Keď som si tu prvýkrát rozložila tábor, ubehli celé týždne, počas ktorých som bola jedinou ubytovanou hostkou. Momentálne však vďaka záujmu verejnosti o Hazelin skutočný šťastný koniec zažíval penzión aj mestečko obrovský nápor turistov, ktorí milovali knihy. Našla sa dokonca aj hŕstka čitateľov, ktorí sa z nejakého nevysvetliteľného dôvodu rozhodli urobiť zo Story Lake svoj nový trvalý domov.

Z výťahu sme vyšli priamo do chaosu v slnečnej hale.

„Fíha," vyhŕkla som a uhla sa koncu rolky trblietavého tylu, ktorú na potetovanom pleci niesla majiteľka a šéfkuchárka Hana.

„Prepáč, Zo. Svadobné prípravy," zakričala za pochodu, zatiaľ čo nás míňala dlhými krokmi.

Za ňou bežali dvaja urastení muži, ktorí tlačili vozíky naložené podnosmi s cengajúcim sklom.

Billie, Hanina manželka a obchodná partnerka, nám od recepcie zamávala lakťom. Pri ušiach držala dva telefóny a agresívnym prikyvovaním navigovala kuriéra k baru v hale.

Odmávala som jej a takmer som padla na zadok, keď mi cestu skrížila žena s rumencom na lícach a so sfanatizovaným pohľadom. Na sebe mala nadrozmernú mikinu s nápisom NEVESTA č. 2.

„Och, bože," vyhŕkla celá rozžiarená. „To si naozaj ty. Vedela som, že tu *žiješ*, aj preto sme sa s mojou takmer-manželkou – jupí! – rozhodli vziať práve tu. Prišli sme sem z Marylandu na zimný festival a majstrovstvá v ultimátnom bingu, aby sme ťa vlastne mohli sledovať, no napokon sme sa do tohto mestečka úplne zamilovali. A tak sme si na svoju svadbu, ktorá bude už tento víkend, zarezervovali tento penzión. Určite by si mala prísť! Zbožňujeme ťa!"

Nevesta č. 2 to všetko vychrlila na jeden nádych ponad moju hlavu smerom k mojej oveľa vyššej a slávnejšej najlepšej kamoške.

Ako správna agentka som si dopriala chvíľku na to, aby som sa uistila, že táto prehnane nadšená nevesta nepredstavuje pre Hazel žiadnu fyzickú hrozbu, a až potom som neochotne prebrala vôdzku so psom a ustúpila im z cesty.

„Vy sa tu budete brať? Aj ja! Gratulujem," zapišťala Hazel.

„O-m-g, ja budem mať svadbu na *tom istom mieste ako samotná Hazel Hartová*?"

Pri tejto nečakanej zmene výšky hlasu Meetcute žalostne zakňučal. Zľutovala som sa nad ním a vzala ho von cez hlavné dvere do slnečného, no chladného jarného dňa.

Pes celou cestou po chodníku neprestajne ňuchal a odfukoval, ako keby mal v pláne veľmi dôležité záležitosti. „Och, bože. Prosím, len sa nevykakaj. Prosím, len sa nevykakaj," odriekala som modlitbu k bohom zvieracieho vyprázdňovania, kým sa k nám o minútu neskôr nepridala Hazel.

„Dobre vytešená nevesta," prehodila som a s nesmiernou vďakou som jej hodila vôdzku.

„Rozkošná, však? Radšej ťa vopred varujem. Počas vlastnej svadby budem úplne neznesiteľná," povedala zasnene.

Meetcute sa na tráve pokrútil do kruhu a čupol si.

Ha. Vďaka vám, hovienkoví bohovia! Aspoň jedna vec mi dnes vyšla. „O tom nepochybujem. Bola by som sklamaná, keby si nebola. Ako Cam zvláda plánovanie svadby?"

Hazel vymotala vrecúško na psie hovienka z luxusného zásobníka pripnutého na vôdzke. „Má prekvapivo jasný názor na jedlo, kvety aj pozvánky."

„A čo hovorí na šaty?"

Hazel sa šibalsky usmiala napriek tomu, že práve upratovala výkaly. Láska robí s ľuďmi zvláštne veci. „Vyhlásil, že sa musia dať ľahko vyzliecť."

Povzdychla som si. „Keby som ťa tak veľmi nemala rada, asi by som ťa nenávidela."

„To chápem," povedala samoľúbo.

„Ako ide písanie?"

Myklo ňou. „Stále sa ešte len zoznamujem s postavami."

V preklade to znamenalo, že viac času trávi nakupovaním na internete než samotným písaním.

„Sama dobre vieš, že pre návrat na scénu je lepšia ako jeden bestseller už len jedna vec…"

„Ja viem, ja viem. *Dva* knižné bestsellery."

„Na čom si sa zasekla?"

„Netuším. Asi ešte stále neviem, kto vlastne sú. Z čoho vyplýva, že neviem, prečo nemôžu byť spolu."

„Povedz Camovi, aby ťa poriadne inšpiroval," navrhla som.

„Ach, to aj urobil. Dnes ráno v kuchyni," povedala Hazel so strašidelne samoľúbym úsmevom ženy, ktorá dosiahla orgazmus na svojej kuchynskej linke.

„Láska je taká nehygienická."

Rozhodli sme sa ísť pešo do kníhkupectva. Meetcute vďaka tomu dostal šancu ošťať každý strom, okolo ktorého sme prešli. A ja som dostala príležitosť nezlomiť si všetky nechty pri kŕčovitom držaní kľučky na dverách, kým by Hazel šoférovala tých osemsto metrov na ojazdenom Suburbane, ktorý jej kúpil Cam. Jej šoférovanie sa zlepšovalo. Pomaly. Samotná veľkosť tohto SUV jej zaisťovala bezpečnosť za volantom, no to isté sa nedalo povedať o obrubníkoch v meste a smetných košoch susedov.

Slnko jasne žiarilo na bezoblačnej modrej oblohe a trblietalo sa na posledných zvyškoch snehu lemujúcich Lake Drive. Zelené stonky podopierali hlavičky narcisov a krókusov a sľubovali skorý príchod krásy a tepla. Nové začiatky. Nepopísaný list.

Presne tak. Všetci si užívali novú kapitolu. Tá moja bola len o niečo menej triumfálna než tie ostatné. Strata bytu predstavovala ten najnovší pomyselný strek citrónovej šťavy priamo do očí v mojej klesajúcej špirále zlyhaní.

„Skús uhádnuť, kto ráno, keď sme s Camom vstali, sedel na jedálenskom stole a žral mačacie žrádlo?" spýtala sa Hazel a napravila si vôdzku, ktorú mala pripnutú na opasku. Teraz už totiž patrila k tomu typu ľudí, ktorí si pripínajú psie vôdzky na opasok.

„Tipla by som si, že DeWalt." DeWalt bol Hazelin bacuľatý ryšavý kocúr, ktorý jej na stole robil spoločnosť, kým písala. A tým *robením spoločnosti* som myslela to, že rozvalil svoje robustné telo na jej klávesnici a vkladal jej do rukopisu nezmyselné znaky.

„DeWalt a *Bertha*," oznámila. Medzitým Meetcute odbehol do lesa, aby tam našiel ten najdokonalejší konár, ktorý by mohol odniesť do mesta.

Hazel si v záchvate paniky v nie celkom presnej online dražbe kúpila ružovú opachu, ktorá mala byť domom, no nakoniec zistila, že je v havarijnom stave... a navyše je domovom obrovského, tak trochu udomácneného medvedíka čistotného. O Berthe som rada premýšľala ako o krížencovi Liama Neesona a reverzného Houdiniho. Mala totiž špeciálne schopnosti, ktoré jej umožňovali dostať sa späť do domu, a to bez ohľadu na to, koľko bezpečnostných opatrení Cam zaviedol.

„Z toho Cama znova úplne porazí a začne vymýšľať ďalšie plány, však?" doberala som si ju.

„Myslíš skôr plány na obranu pred medvedíkmi. Mimochodom, už volal s bratmi a spoločne preberali nejaké sledovacie taktiky."

„To znie ako inšpirácia pre druhú knihu."

„Uf. Uvidíme. Písanie je náročné, ale naozaj si nechcem hľadať skutočnú prácu."

„Celú jednu knihu si napísala podľa seba a Cama. Možno si len potrebuješ nájsť nový pár, ktorý by ťa inšpiroval," navrhla som.

„To vôbec nie je zlý nápad. Nečudo, že si ťa držím nablízku."

Meetcute vybehol z lesa so stredne veľkým konárom, ktorý pevne zvieral v zuboch. Hrdo ma ním udrel po píšťalách.

„Jééj! Zlatíčko! Ty si ale šikovný," rozplývala sa Hazel.

„Au. Áno, to bol od teba naozaj mimoriadny športový výkon. Našu prechádzku to určite nijako nespomalí," podotkla som a s nevôľou som ho potľapkala po hlave. Od radosti sa celý roztriasol, no palicu z papule ani na okamih nepustil.

Pokračovali sme ďalej smerom do mesta. Keď sme podišli bližšie, Hazel ukázala na nenápadnú poštovú schránku s drevenou

tabuľkou, na ktorej stál nápis Bishop. „Levi celkom pokročil so svojím rukopisom. Berie to pomerne vážne. Dal mi prečítať len zopár kapitol, ale sú naozaj dobré. Ak by ťa to zaujímalo, môžem ti zohnať kópiu, len čo dopíše svoj prvý koncept."

„Ak Earla Wiggensa úplne nezlomím do chvíle, kým bude Levi hotový, tak sa na to pozriem," sľúbila som.

Hazel zvraštila nos. „Teraz vážne, čo vlastne chceš od takého staromódneho dedka typu ‚za mojich čias boli chlapi chlapmi a ženy varili večere'?"

„Tento tvoj *bestsellerový* dedko pri svojich posledných pätnástich knihách ani raz nechýbal v rebríčku denníka *New York Times*," upozornila som ju. „Okrem toho, len čo vystrelíme tvoju knihu na prvé priečky a ja svojej bývalej firme vyfúknem ďalšieho úspešného autora, budem môcť oficiálne vyhlásiť, že som vo svojom živote zvíťazila na plnej čiare."

„Zoey bažiaca po pomste je jedna z mojich najobľúbenejších verzií Zoey. No vieš, čo by som ti povedala, keby si bola mojou knižnou hrdinkou."

„Ja nie som ničia hrdinka," namietla som.

Hazel si priložila ruku na srdce. „Bola by som tou nádhernou a talentovanou najlepšou kamarátkou, ktorá by tej nádhernej a talentovanej hrdinke ukázala, že pomsta nie je tým najuspokojivejším poslaním v živote."

„Ach, vážne? A čo ním teda je?"

„Láska," vyhlásila dramaticky.

„Ešte šťastie, že sa nachádzame v skutočnom živote, a nie v jednej z tvojich kníh, takže ťa vôbec nemusím počúvať."

Práve v tej chvíli na nás padol tieň. Meetcutovi sa guľaté oči rozšírili ešte viac, pustil palicu a začal zúrivo štekať na to, čo na nás číhalo zhora.

„Dočerta, Goose," zavrčala Hazel a hľadela hore na orla bielohlavého, ktorý pristál na holom konári stromu priamo nad našimi hlavami. Stále som si nezvykla na to, že toto mestečko má vlastného orla. V New Yorku sme mali akurát tak holuby. Tento vták bol obrovský a možno aj trošičku majestátny. No

zároveň to bol úplný postrach. Ak by niekto mohol mať úhlavného zvieracieho nepriateľa, mojím by bol jednoznačne Goose. Pri príchode do Story Lake nás privítal tak, že vrazil Hazel do hlavy a do lona mi zhodil obrovskú mŕtvu rybu. Dodnes som z toho mala emocionálnu traumu.

„*Neopováž* sa na nás vysrať," prikázala som mu svojím najlepším autoritatívnym tónom.

„A mne *nezožer* psa," varovala ho Hazel.

„Hej, ani to nerob," dodala som rýchlo.

„Nemá náhodou niečo v pazúroch?" opýtala sa Hazel a naklonila hlavu.

Meetcute na okamih prerušil brechot a napodobnil jej sklon hlavy.

Zažmúrila som nahor. Oproti hrčkavej sivej kôre duba sa rozhodne niečo hýbalo. *Niečo* dlhé a tenké.

Prisahámbohu, že ten vták sa mi pozrel priamo do očí a hneď nato roztiahol svoje obrovské krídla.

„Je to...?" Hazel sa s hrôzou v hlase odmlčala.

„Goose, toto mi nerob," varovala som ho zachrípnutým šepotom.

Bolo však už neskoro. Orol roztvoril pazúry a poslal svoju korisť strmhlav priamo na mňa.

Had – skutočný, sakramentsky živý had – ma zasiahol rovno do čela a skĺzol mi z pleca.

„Čo. To. Doritiiii? Ty operený idiot!" zvrieskla som. Zaúčinkoval pud sebazáchovy, vyštartovala som po ceste a zúrivo si oprašovala vlasy a plecia. „Dajte to zo mňa dole! Dajte to preč!"

V panike som kľučkovala po asfalte, len aby som sa dostala čo najďalej od toho prekliateho orla a jeho prekliateho hada. Strach a adrenalín mi však zúžili zorné pole. Kým Hazel stihla vykríknuť moje meno, už ma úplne oslepil odlesk slnečných lúčov na skle a kove.

Poďakovanie

Ďakujem Kari March Designs za ďalšiu veľkolepú obálku.

Deb Werksmanovej, Katie Stutzovej a zvyšku tímu z Bloom Books za ich víziu a úsilie.

Tímu Lucy vrátane Joyce, Tammy, Lony, Rachel, Heather, Dana a Tima doslova za všetko. Myslím to smrteľne vážne.

Jess a tímu v LEO PR za to, že mi robia skvelé PR. Flavii a Meire, tým najlepším agentkám pod slnkom.

Všetkým beta čitateľom za ich premyslené návrhy.

Redaktorke Jess za jej bystré oko.

Narvalom za to, že v seba verili, aj keď ja som v ne neverila.

Jami a Erike za ten najlepší pobyt vôbec. Milujem vás!

Jamesovi, Cissy, Nathanovi a Boovi. Možno nevlastníme hrad, no Tiki Bar nám už nikto nevezme.

Madison, Avery a Jill za to, že sú tými najlepšími parťáčkami na spoločné šprinty v písaní, aké si len autorka môže priať.

Poznámka autorky

Milí čitatelia,

s našou hrdinkou Zoey mám spoločných hneď niekoľko vecí. Rovnako ako Zoey, ani ja som donedávna netušila, že narvaly skutočne existujú. Aj mňa raz museli zachraňovať zo spotenej športovej podprsenky. Pána Lucyho som musela vyrušiť uprostred partie videopokru s kamarátmi, aby ma z nej dostal.

No tou najväčšou podobnosťou so Zoey je zrejme fakt, že aj mne tesne pred štyridsiatkou diagnostikovali ADHD.

Z môjho prvého sedenia uplynulo presne osem minút, keď terapeut prešiel priamo k veci a zmenil mi život. Desaťročia hanby a zlyhaní zrazu dávali zmysel a ja som sa konečne prestala vnímať ako „lenivá" alebo „hlúpa".

Odvtedy som strávila roky hľadaním informácií, nastavovaním správnych liekov a učením sa trikov, ktoré mi pomáhajú zvládnuť spôsob, akým funguje môj mozog.

Stále robím chyby. Doteraz sa nedokážem riadiť ústnymi pokynmi. A kalendár v telefóne by som nevedela použiť, ani keby mi išlo o život. No už sa neutápam v špirálach hanby, ktoré vyvoláva zlyhávanie exekutívnych funkcií. Tiež som sa naučila oslavovať svoje víťazstvá, pretože, ako to vie každý, kto miluje človeka s ADHD, je pre nás naozaj ťažké čokoľvek dokončiť, nieto ešte celú knihu!

Odpoveď na toto „*prečo*" od základov zmenila to, ako sa cítim vo vlastnom tele. Naozaj pre mňa veľa znamenalo, že som túto

osobnú cestu mohla konečne preskúmať na stránkach knihy prostredníctvom Zoey.

Tu je niekoľko zdrojov o ADHD u dospelých, ktoré mne osobne veľmi pomohli:

Dr. Russell Barkley: Odporúčam začať niektorými z jeho prednášok na YouTube.

Tracy Otsuková: Tracinu knihu *ADHD for Smart Ass Women* považujem za zábavnú a poučnú.

How to ADHD: Tento kanál na YouTube je plný tipov pre dospelých s ADHD.

Nesmierne vám ďakujem za to, že ste mne aj Zoey takou obrovskou oporou, a to aj napriek všetkým našim chybám!

S láskou
Lucy

P. S. Príbehov z mestečka Story Lake nás čaká ešte viac! Nenechajte si ujsť ten Leviho v knihe *Ešte jedna kapitola*.

O autorke

Lucy Score je autorkou bestsellerov v rebríčkoch denníkov *New York Times*, *USA Today* a *Wall Street Journal*. Vyrastala v rodine milovníkov kníh, ktorá trvala na tom, že pri jedálenskom stole sa predovšetkým číta. Vyštudovala žurnalistiku. Písaniu sa venuje naplno a pracuje z domu v Pensylvánii, o ktorý sa delí s pánom Lucym a so svojou mrzutou mačkou Cleo. Keď práve netrávi hodiny písaním o lámačoch srdc a drsných hrdinkách, nájdete ju na gauči, v kuchyni alebo vo fitku. Dúfa, že raz bude písať na plachetnici, v prímorskom byte alebo na tropickom ostrove so spoľahlivým Wi-Fi pripojením.

Prihláste sa na odber jej newslettera a majte prehľad o všetkých jej knižných novinkách. Sledujte ju tiež na:

Webstránka: Lucyscore.com
Facebook: lucyscorewrites
Instagram: scorelucy
TikTok: @lucyferscore
Čitateľská skupina: Lucy Score's Binge Readers Anonymous

Chcete ďalšie príbehy od Lucy Score?

Tri príbehy. Tri osudové lásky.
Jedno mestečko plné tajomstiev.

Vitajte v Knockemoute, malom mestečku vo Virgínii, kde sa klebety šíria rýchlejšie než správy a láska prichádza v tej najmenej vhodnej chvíli. Tri výbušné dvojice, vášnivé stretnutia, nečakané zvraty a tajomstvá minulosti, ktoré vám nedajú spať.
To všetko nájdete v nezabudnuteľnej romantickej sérii plnej humoru, iskrenia, napätia a emócií.

